

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorczyk

w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego reprezentowanego przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych SA w W.

przeciwko R. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 października 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 sierpnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją

w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Wskazał, że Sąd Apelacyjny błędnie ocenił zasadniczą w realiach sprawy kwestię wymagalności roszczenia strony powodowej, ponieważ z uwzględnieniem całokształtu zgromadzonego materiału i szczególnej mocy dowodowej bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez pierwotnego wierzyciela, roszczenie należało uznać za wymagalne w całości. Za kluczowy w tej mierze strona powodowa uznała również zarzut dotyczący wykładni postanowień umowy kredytu zawartej między pozwanym, a pierwotnym wierzycielem.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, co skarżący zobligowany jest wykazać (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała na stwierdzenie, by była ona – w przedstawionym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

W zasadniczej z punktu widzenia motywów wniosku kwestii wypowiedzenia umowy kredytu Sąd Apelacyjny przyjął, odwołując się do brzmienia § 12 ust. 3 i 6 umowy kredytu, że skuteczność wypowiedzenia była uzależniona nie tylko od tego, by oświadczenie o wypowiedzeniu doszło do dłużnika w taki sposób, że mógłby

zapoznać się z jego treścią, lecz także od uprzedniego wezwania dłużnika do spłaty zaległości w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy. Argumenty podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w zestawieniu z treścią umowy kredytu nie dawały podstawy do uznania, że stanowisko to jest w sposób ewidentny, *prima vista* wadliwe, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Także zatem jeżeli przyjąć, jak wskazywał powód, że wraz z przelewem doszło do przejścia na niego uprawnienia do wypowiedzenia umowy kredytu, jako uprawnienia kształtującego, nie mogło to mieć rozstrzygającego znaczenia z punktu widzenia twierdzonej przez powoda przyczyny kasacyjnej, skoro wypowiedzenie umowy kredytu powinno być poprzedzone określonymi aktami staranności, których dokonania powód nie wykazał ani nie twierdził, by zostały one zrealizowane.

Na ocenę tę nie rzutowała wzmiankowana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestia „szczególnej mocy dowodowej” bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez pierwotnego wierzyciela. Niezależnie od tego, że argument ten nie został rozwinięty we wniosku, lecz w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, które podlega badaniu dopiero na etapie merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2019 r., IV CSK 575/18, niepubl. i powołane tam orzecznictwo), należało wskazać, że problem, czy bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, opatrzonemu klauzulą wykonalności, przysługuje *de lege lata* domniemanie prawdziwości (art. 244 k.p.c.) w zakresie wymagalności stwierdzonej nim wierzytelności, nie może być rozważany w kategoriach oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W nowszym orzecznictwie, w odniesieniu do tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego opatrzonego klauzulą wykonalności, przyjęto, że nie powoduje on odwrócenia ciężaru dowodu co do istnienia stwierdzonej nim wierzytelności; przeciwnie – ciężar ten w razie sporu w dalszym ciągu spoczywa na wierzycielu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2019 r., I CSK 250/18, niepubl.). Pogląd ten należy odpowiednio odnieść do wymagalności stwierdzonej takim tytułem wierzytelności. Stanowisko to zostało co prawda wyrażone na tle procesu opozycyjnego (art. 840 k.p.c.), ma ono jednak zastosowanie także w sytuacji,

w której wierzyciel występuje z powództwem o zasądzenie świadczenia stwierdzonego tego rodzaju tytułem wykonawczym. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przytoczono argumentów, które wskazywałyby na to, że w przypadku, w którym tytułem wykonawczym jest bankowy tytuł egzekucyjny, opatrzony klauzulą wykonalności, ciężar dowodu w zakresie wymagalności stwierdzonej nim wierzytelności powinien przedstawiać się odmiennie.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

aj